

L'aficionat al cinema, com el de qualsevol art, pot reunir característiques molt diferents; des de la més elemental, del que no aspira a altra cosa que passar-s'ho bé en la contemplació de les obres artístiques, fins a l'estudiós, que intenta desxifrar les claus específiques que conformen i diferencien un art d'un altre, les constants formals i temàtiques de cadascun dels autors, o bé les característiques d'una època o un període determinat. Naturalment, hi ha casos entremetjats, possiblement tants com espectadors; però el que està clar és que tots ells són necessaris, fins i tot diria que imprescindibles, per al desenvolupament de cada art. Tenim el cas de Hitchcock, que, precisament per esser el més gran, dirigia fonamentalment el seu cinema al primer esglaó esmentat, per tenir un públic suficientment ampli que li permetés obtenir una autonomia financera suficient per gaudir d'una llibertat gairebé total en la producció de les seves pel·lícules. Llibertat que el facultà per assolir una riquesa formal i una profunditat temàtica de tal magnitud, que l'han convertit, sense possible parangó, amb el creador cinematogràfic més estudiat pels aficionats del darrer esglaó, els que no se conformen en passar-s'ho bé, si-

nó que a més necessiten escodrinjar les claus de l'art cinematogràfic. Aquesta necessitat d'escodrinjar l'art no satisfà solament una dèria personal, perquè aquest descobriment pot ajudar a altres a veure millor el setè art. Essent, per tant, una activitat eminentment social.

En el cas del cinema en particular i de l'art en general, quan es tracta de la producció actual el gran problema en què es troba l'estudiós, és la dificultat per disposar de les obres, ja que moltes d'elles encara no han merescut l'atenció suficient dels funcionaris públics, siguin bibliotecaris, directors de museus o de cinemateques. Per això va néixer, en molts d'aficionats, l'esperit de col·leccionar aquestes obres que encara no tenien la suficient atenció pública, i els que s'ho podien permetre les col·leccionaven. Moltes d'aquestes col·leccions, amb el temps, han anat integrant-se dins col·leccions públiques que han pogut enriquir-se de la feina i les privacions d'un particular que ha suplert les mancances dels funcionaris. Hi ha el cas de Michael Rockefeller, l'ovella negra, i mai més ben dit, de la família plutòcrata de Nova York, que en lloc de col·leccionar objectes occidentals li pegà per l'art negre, no se sap si per tenir una excusa per viat-

Henri Langlois.

jar a territoris mal vists dins el seu cercle social o bé perquè el feia sentir coses que no sentia amb l'art occidental. Va morir menjat pels antropòfags de Nova Guinea; però la seva col·lecció, posteriorment donada per la família al Metropolitan de Nova York constitueix una de les millors representacions de l'art primitiu. La majoria dels que tenen la possibilitat de gaudir-la, possiblement ignoren que el qui la va fer, hi va perdre la vida. Per això resulta tremendament torbador pensar que els qui poden gaudir d'una col·lecció, no reconguin que és gràcies a la lluita i a les privacions d'algú, i ho tinguin com una cosa caiguda del cel. En el cas del cinema, tenim el cas gairebé novel·lesc de Langlois i la cinemateca francesa, amb l'estimulant fet que l'intent de la seva destitució, per part del govern francès, va moure al seu favor, de tal manera, les gens del cinema que va esser l'espoleta que desencadenà el famós maig francès del 1968.

En el cas concret de Mallorca, l'únic que se pot dir, com a Terra Inexistent, és que les col·leccions són lògicament inexistents. Fet que està en consonància amb tot l'Estat espanyol, amb l'excepció de Catalunya, que és, de tota la zona euro el que gaudeix d'un menor col·leccionisme; fins i tot per sota de Portugal. A Mallorca, llevat d'algun esperit mogut per reunir objectes localistes, l'esperit col·leccionista no és solament inexistent, sinó clarament menyspreat per l'esperit fenici que impera en el nostre territori; incapaç de fer res per als altres o per a la posteritat.

En el cas concret de Mallorca, l'únic que se pot dir, com a Terra Inexistent, és que les col·leccions són lògicament inexistents. Fet que està en consonància amb tot l'Estat espanyol, amb l'excepció de Catalunya, que és, de tota la zona euro el que gaudeix d'un menor col·leccionisme; fins i tot per sota de Portugal. A Mallorca, llevat d'algun esperit mogut per reunir objectes localistes, l'esperit col·leccionista no és solament inexistent, sinó clarament menyspreat per l'esperit fenici que impera en el nostre territori; incapaç de fer res per als altres o per a la posteritat. I, avui en dia, resulta decebedor que un art tan jove com el cinema, del qual no és gens hipotètic poder reunir amb certa facilitat una representació important del seu cos bàsic, estigui circumscrit simplement a criteris de satisfacció particular. I molt més, si tenim en compte que, amb les noves tecnologies del DVD, el cost i l'espai per reunir i conservar aqueix cos bàsic esmentat és pràcticament insignificant. Tinguem en compte que en aquells romàntics anys seixanta del Langlois, es parlava, com a cosa extraordinària, que la "seva" cinemateca constava de l'extraordinària xifra de tres mil pel·lícules. Idò bé, avui dia, reunir tres mil pel·lícules en DVD, a un cost mitjà de deu euros, dóna l'astronòmica xifra de trenta mil euros, que és el cost aproximat d'un cotxe de gamma mitjana. Per tant, l'únic que faltaria per aconseguir una col·lecció bàsica del setè art és la voluntat de fer-ho, i, per descomptat, partir d'una afició pel cinema que anàs més enllà de l'estès egoisme illenc, que limita qualsevol afició a gaudir-la personalment, sense pensar que es podria constituir una font per induir altra gent cap a aquest art; i, a la vegada, deixar aquesta font per l'estudi més complet del cinema. Però per això seria necessari prescindir de la nostra mentalitat fenícia i pensar que treballar per als altres i per a la posteritat dóna una satisfacció superior a qualsevol altra cosa; encara que aquest treball no sigui mai reconegut. ■